

Alois Glos se narodil 28. června 1937 v Genku v Belgii do rodiny českého původu. Jeho otec, Antonín pocházel z Horního Litvínova a do Belgie se přistěhoval v roce 1911, když jeho otec využil lukrativnější pracovní nabídky, neboť v belgických dolech si vydělal více než v mosteckém revíru. Aloisův otec taktéž pracoval jako havíř a ve třicátých letech uzavřel sňatek s Helenou Poludniakovou, původem z Polska. Manželům se postupně narodilo sedm dětí, Alois byl čtvrtým.

V roce 1939 rodina přesídlila do sousedního Německa, kde otec pracoval v železorzudných dolech. Tam také celá rodina přečkala válku.

Po ukončení války využili nabídky z Československa, které potřebovalo pracovníky a odborníky pro obnovu hospodářství, a v prosinci 1946 se celá rodina usídlila v Habartově. Otec pochopitelně začal pracovat v místních hnědouhelných dolech. Nikdo z rodiny neovládal češtiny, naštěstí v té době zůstalo na Sokolovsku poměrně dosti z půdních německých obyvatel. Pochopitelně nejlépe se začleňovaly děti, takže i případné jazykové bariéry byly záhy překonány.

Alois, který dle vlastních slov v Německu vzhledem k válečným událostem nestačil zahájit školní docházku, začal v září 1947 navštěvovat základní školu a v roce 1954 nastoupil na hornické učiliště v Královském Poříčí, kde se vyučil strojním zámečníkem. Už během učení projevil výrazný cit pro ovládání různých strojů, takže po vyučení, když nastoupil na důl Medard, začal okamžitě pracovat jako bagrista.

Po třech odkladech nastoupil na vojenskou službu do Mariánských Lázní. Zastával funkci staršiny roty a tady se projevil jeho organizační talent. Po skončení vojny opět nastoupil na šachtu.

V roce 1957 se oženil s Jarmilou Martínkovou a manželství vydrželo až do Jarmiliny předčasné smrti a vzešli z něj dva potomci.

Ačkoliv pozice bagristy byla vnímána jako prestižní místo, tak vzhledem již zmíněnému organizačnímu talentu začal záhy zastávat funkci kulturního referenta. Díky tomu měl na starost rodící se Dům kultury v Habartově, k čemuž se rychle přidala i starosto o nově zřízené kino a koupaliště. Kromě toho pořádal řadu akcí pro děti, zejména výlety a letní tábory. Pro spoluobčany uspořádal řadu kulturních výjezdů. Během Pražského jara patřil k zastáncům uvolňování poměrů, což na počátku normalizace stačilo k tomu, aby byl z veřejného života odstaven a neměl možnost zasahovat do probíhajícího kulturního dění.

Opět pracoval jako bagrista na šachtě až do odchodu do důchodu.

Po roce 1989 se opět zapojil do kulturního života, zároveň se podílel na zřizování nezávislých odborů. Dnes žije v Habartově.